

Fyra wadra

W i s o r.

Den Första:

Murares flickan.

Uti Trisens park, etc.

Den Andra:

Ung Erik och Karin.

Ung Erik mötte Karin sin, etc.

Den Tredje:

Alp-Wisa.

Uppå alpens isbelagda spira, etc.

Den Fjerde:

Hur många menskors lycka etc.

Pris: 15 öre.

Stockholm, hos E. Kihlberg, Södermalmsborg.

Den Första:

Murarslidan.

Uti Friens park, som många andra,
Säg jag att förströelse mig få.
Väst jag der bland människohopen wandra,
Jag en näpen tärna hitta på,
Klädd uti en sommarhatt med blommor och med flor,
Och chinjong — och chinjong som en brödkorg stor.

"God dag, min fröken, får jag eder föra
Uti nästa polka eller wals
Och jag lofwar eder ej förföra".
Sen min arm jag slog om hennes hals.
Och hon swettas blank i syn som en kastrull
Ett tu tre — ett tu tre: lågo wi omfull.

Jag besinnar mig och modet fattar,
Tog min dam och förde derifrån,
Folket kring och hurrar blott och skrattar,
Men wi drog och bort från deras hän.
Till Divoli wi gick att åka karusell,
Wi bar af — wi bar af jag och min mausell.

Se'n jag frågte min snälla flicka,
Om hon tjenar eller ensam hyr,
"Nej jag går och lär mig tåken sticka,
Och falsonger till butik jag syr".
Se'n arm i arm wi gick, till hennes hem det bar,
I Blectornsgränd — i Blectornsgränd fick jag
stanna qwar.

Se'n hwar Söndag wi uti det gröna,
Dräffades och swuro ewig tro.
Och jag lofwade min enda sköna
Att till nästa hösten sätta bo.
Se'n hon war så glad och kärleksfull mot mig,
Att jag blef — att jag blef kär så innerlig.

En måndag war jag uppå Lad'gårdslandet,
Efter söndagsfyllan något sju,
Såg min sköna, gissa den som kan det,
På en ställning gå och bära bruk.
Uti bröstet då mitt hjerta wäldsamt slog
Och jag sprang — och jag sprang straxt till
närmsta krog.

In på qwällen jag till slidan stiger,
Snygg och städad framsför mig hon står,
Jag war wred och upprörd men jag tiger
Hon sin arm kring lifwet på mig slår.
Jag frågte henne då om det trårullar war,
Som på of — som på of till murarne hon bar.

Jag nu börja till att läsa lagen,
Hur så grundligt mig hon lurat har.
Utaf ånger slidan då blef slagen,
Jag förswann så fort som möjligt war.
Då jag på gatan kom och der till fönstret ser,
En näsa lång — en näsa lång hennes mor mig ger.

Kom och köp en wisa mina wänner,
Den är glad, men jann den är också,
Kanske att ni murarslidan känner,
Ty hon är ej swär att hitta på.
Wisan den är bra att warna er person,
Att bli kär — att bli kär i en "brukspatron".

Den Andra:

Ung Erik och sköna Karin.

1. Ung Erik mötte Karin sin, på Fogens
öde stig Och sade: "Will du blifwa min, Så skall
jag älska dig Som maka uti nöd och lust, allt
intill lifwets sista pust."

2. Skön Karin rodnade och log Och svarade:
"Wälän — Jag älskar dig det wet du nog, Så
ömt som älskas kan; Men om du skulle swika mig,
Den högste Guden löne dig."

3. Förr skola stjernor falla ned, Som perlor
till wår jord, An jag dig när sin öfwerger — Gud
hörer mina ord Och straffe mig till ewig tid, Om
jag ej trosfast blir derwid."

4. Så talte Erik ömt och slöt, Skön Karin
till sin barm, Och från des rosenläppar njöt En
kyß så lång och warm. Att sälla woro begge två
... Till Julen skulle bröllopp stå.

5. Ur Eriks famn sig Karin flet Och hem
mot hyddan lopp; På munnen brände kyssen het,
Och pulsen i galopp Wäl hundra slag i hjertat slog
För hwarje wingadt steg hon tog.

6. Dock mera lugn hon blef, när som Hon
allt för modern sagt, Och denna med ett men och
om Sitt bifall dertill lagt Samt äfwen några war-
ningsord Hur' falskheten är stor på jord.

7. Att Erik ej otrogen war, det wiste Karin
wäl, Och därför alla söknedar med lifwad häg och
själ Hon snällt från rock till wäffstol gick, Att allt
till Julen ha i skid.

8. När weckan ändtligt war förbi, Och Sön-
dagsjolen sten, Slög hon så glädtigt som ett bi
Till täppans åter-ren Och blommor plockade i hast
Och band en färgrif blomsterqwast.

9. Med denna och sin psalmbok gick Hon
sedan till Guds hus, och säkert war, att Erik fick
Den innan solens ljus Hann sjunka bakom bergen
ner, Och han fick kanske ändå mer.

10. Så flydde månader och dar; Snart
sommarn wex sin kos, Och hösten kom och Karin

war Nu med den enda ros Som blommade i lun-
dens snår Så yppig som i blomrit wår.

11. En Söndag satt hon hemma sjelf I
ljuswa drömmar säll Och speglade sig i den elf,
Som rann förbi des tjäll; Hon satt der än när
modern kom Helt röd från Herrans Helgedom.

12. "Min dotter", sade modern ömt, "Jag
sörger till dig bär: Ung Erik hafwer dig förglömt,
Han har en annan kär. Det lystes första gång i
dag — Att det är sannt försätrar jag".

13. Med tårad blick och bleknad kind Steg
Karin hastigt opp, Och lätt som skogens unga hind
Hon tog ett rysligt hopp Djupt ner i elfwens falla
wäg, Der hon likt wattenliljan låg.

14. Om trenne weckor Erik for Till kyrkan
med sin brud Och inför altarrunden swor Wid alla
werldars Gud Att henne uti lust och nöd Med tro-
het älska till sin död.

15. Ur templet bröllopps-skaran skred Med
fröjdesfull musit, Allt efter ortens bruk och sed, Men
mätte der ett lit Wid kyrkogårdens gröna port —
Det bars till grafwens stilla ort.

16. "Hvem är den döda, som man bär?"
Ung Erik sporde nu. "Du säkert henne minnas
lär; Skön Karin är det ju, Som döden i för-
twislan fann." Så svarade en gammal man.

16. Blef som döden till att se Och mörk
som stjerulös natt, med hemiska ögon stirrande, Hof
Erik upp ett stratt Så wildt som ulfwens hesa
skrän, Och lopp från brölloppskaran hän.

18. Nu irrar han båd' natt och dag I wan-
wett bygden kring Med dystert wridna anletödrag.
Ej ro på jordens ring Han får i sina lefnadsdar,
Ty falskt han kärlet swurit har.

19. Men djupt i jordens hulda sköt, Skön Karin njuter ro, Och sofwer der en sömn så söt, I graswens lugna bo — Och dit går mängen ömsint mö Allt tårar fälla, blommor strö.

Den Tredje:

Alp-Wisa.

1. Uppå alpens isbelagda spira, Dit ej någon mensklig fot kan gå, Syns alprosen sina stänglar wira, in i bergets isbelagda wrå.

2. Men i dalen wärer ock en blomma, Efta skön som alpens sagra ros. Många friare till henne komma, alla wilja ega dalens ros.

3. Den blomman war en ung behaglig tärna, En dotter till den rike Konrad Mo; Men henne följde ingen lycklig stjerna: Ty högmod uti hennes hjerta bor.

4. "Ack, I blommor", suckade hon ofta, "Den som finge ega Er en stund, Finge känna huru skönt ni dofta Och trycka blott en kyss på eder mun".

5. Så hon tänkte; då en yngling sade: Swelin, jag, will du bli min brud? Allt mitt guld jag för din fot nedlade Och klädde dig i alpens blomsterkrud."

6. "Nej", hon swarar, "ingens mö jag blifwer För'n än han mig först ett löfte ger. Det är: att han mig en alpros gifwer, En enda blott, jag fordrar icke mer!

7. Kuno går mot alpens högsta höjder, men Swelin hon skyndar ner till byn För att njuta dansens yra fröjder, Medan älskarn wandrar emot skyn.

8. Kuno klättrade på bergets klippa, Tills han kom dit blomman slagit rot, Hans enda handtag war en blomsterknippa, Och mot en torfwa stödde han sin fot.

9. "Swelin nu har jag dina blommor; Men hwad är det? en alpros hwit som inö, Swelin, och wänta snart jag kommer, Min Gud, jag faller, låt mig icke dö!"

10. Så han ropar då han störtar neder, Hissligt djupt från alpens högsta topp; Men i dalen ligga blott hans kläder Och hans rysligt synderlagna kropp.

11. Swelin hon kommer ifrån gillet, Säck se den döde, då hon skrek: "O! store Gud! Nu har jag sjelf förstjuttit, Lifwet för den som jag älskade."

12. Hennes fader äfwen kom till stället; Men döden då förent dem båda två, Se'n hela byn med honom tårar fällde, Ett brudpar döden gjorde dem ändå.

13. Längre pennan jag förmår ej rita, Om bestraffad qwinnas nyck och mod; Alpens roser äro ej mer hwita: De bleswo färgade af Kunos blod.

Den Fjerde:

Hur många menskers lycka etc.

Hur många menskers lycka Öfrades af syndens slaf, Huru huslig sällhets fröjder Drunknade i lastens haf Derom är min lilla wisa, Om den grymma pigan Lisa Och den usla ältan som sin död i Rykland sann.

I den lilla staden Kurpio Lejde der en fredlig man Blitig, wänlig, arbetsam, För sitt hem en sol

var han Dock han kom i syndagarnen Som så
mångt af Adams barnen I en piga blir han får
Fästän äkta man han är.

Slidan war så falsk och haler, Väckte ondt
uti hans sinn Tanken uppå mord och bränder I
hans själ hon smyger in Hon bedårar och hon smel-
ker Hon förleder och beweker Honom så att han
till slut Dädet wille föra ut.

Så en mörk och tyster aften Utför han sin
hemsta glän Uti rummet, der de sofw, En och
hwar, som han war wan För han in ett fat med
swafwel Stänger derpå dörrens gaswel Sedan han
tändt fatet an, Så att elden satta brann.

Ofet stiger, barnen qwäswas. Werkan af sitt
dåd att se Går han in i morderummet D, der war
ett fasligt we. Twå af barnen än sig rörde Dem
han nu till repet förde Hängde dem i talet upp
D, det war en faslig kupp.

När han såg sin grymma gerning Wafnade
hans samwetsqwal Uti wanwett fadren hängde
Sjels sig upp i himlens sal Eld kraft lös, och lå-
gan blöfsar Upp i köket, stormen krossar Sönstren,
och med fasligt brat Snart instörtar husets tal.

Grannar skynda till och kraftigt Släcka eldens
wilda fart, Men då de i rummet trängde Hwillet
dåd blef uppenbart! Fafansfulla alla sågo Fadrens
offer, hur de lågo I de brända bäddars grus I
sjelfmördarns fallna hus.

Gud i himlen öf beware För den stygga syn-
dens last, Som till wanwett, brott och illdåd Öf
förför med faslig hast. Och mot denne syndar
arme Herre dig ännu förbarne Låt hans usla
swarta dåd Hos din kärlek finna nåd.